

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **M. P.**, nar. X
bytem X
zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: Ing. M. B.
bytem X
zastoupen Mgr. Janem Drozdem, advokátem
sídlem Potoky 552, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2021, č.j. KUZL 23935/2021, sp. zn. KUSP 20136/2021 ÚPŽP-IS,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 13.4.2021, č.j. KUZL 23935/2021, sp. zn. KUSP 20136/2021 ÚPŽP-IS, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci na nákladech řízení částku 16 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné jeho odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Bílovice ze dne 16. 3. 2020 - společnému povolení č. 542/2020, sp. zn. 574/2019/NE, kterým byl ve společném územním a stavebním řízení schválen záměr „*Stavební úpravy a nástavby haly č. p. 75 a související objekty.*“
2. Žalobce uvedl, že se o vydání uvedeného rozhodnutí dozvěděl, ačkoli mu nebylo doručeno a stavební úřad s ním nejednal jako s účastníkem daného společného řízení. Podle něj však v jeho případě byly nepochybně splněny podmínky pro to, aby v uvedeném řízení vystupoval jako účastník, neboť je osobou, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno, jelikož je vlastníkem rodinného domu č. p. X, v jehož těsné blízkosti projíždějí nákladní vozidla směřující do výrobního areálu, v němž se povolovaný záměr nachází, a důsledku stavebních úprav a nástavby haly dojde k dalšímu navýšení činnosti v daném areálu, dojde také logicky k dalšímu nárůstu imisí spojených s dopravou (hluky, prašnosti, vibrací apod.) v místě jeho nemovitosti.
3. Žalobce proto podal proti rozhodnutí stavebního úřadu dne 15. 3. 2021 odvolání opomenutého účastníka řízení dle § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a namítl, že měl být účastníkem společného řízení dle § 94 písm. k) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), což žalovaný neshledal jako důvodné tvrzení.

II. Obsah žaloby

4. V podané žalobě nejprve žalobce shrnul důvody, pro které má za to, že žaloba je přípustná a že on sám je aktivně legitimován k jejímu podání.
5. V rámci vlastních žalobních bodů uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 94 písm. 5 stavebního zákona a že při jeho vydání došlo k porušení principu legitimního očekávání a neodůvodněné změně předchozí praxe při stanovení okruhu účastníků.
6. Konstatoval, které pozemky jsou v jeho vlastnictví a na kterých má dojít k realizaci záměru, a uvedl, že se jeho nemovitosti nacházejí v bezprostřední blízkosti (na samotné hranici) výrobního areálu, ve kterém má být záměr realizován. Navíc před jeho rodinným domem se nachází pozemní komunikace, která vede právě do předmětného výrobního areálu v obci Kněžpole a po které bude proudit doprava v souvislosti s realizací i provozem stavby. Podle něj již v hlukové studii z roku 2011 zpracované v rámci jiného záměru v daném areálu („*Stavební úpravy a přístavba výrobní haly „D“*“) bylo konstatováno překračování hygienických limitů hluku na několika místech blízké obytné zástavby. Vyslovil nesouhlas s argumentací žalobce postavené na intenzitě podnikatelského využití území pro výrobu a služby různého charakteru a na hlukové studii předložené

stavebníkem, z nichž má vyplývat, že v důsledku realizace první etapy záměru nedojde k překročení hlukových limitů, proto záměr neovlivňuje vlastnická práva žalobce. K dotčení svých práv odkázal na soudní praxi správních soudů, vzdálenost svých pozemků od stavby i na to, že provozování činnosti různých subjektů v tomtéž areálu nemůže znamenat vyloučení vlastníků dotčených pozemků, kteří si zřejmě dle žalovaného měli na obtěžování zvyknout a zcela rezignovat na ochranu svých práv, z povolovacích procesů. Závěry žalovaného stran hlukové studie jsou podle žalobce nesprávné, neboť chybně směřuje rozdílné otázky souladu záměru s veřejnoprávními limity a možnost přímého dotčení vlastnických práv, která je rozhodnou skutečností pro posouzení otázky účastenství v řízení. Podle žalobce skutečnost, že určitý záměr nepřekračuje hygienické limity hluku, ještě neznamená, že nevyvolává takové vlivy, které se mohou přímo dotknout práv vlastníků sousedních pozemků. Navíc namítl, že žalovaný odmítl účastenství jednoho subjektu na základě podkladů, které byly předloženy jiným účastníkem řízení, který má v řízení zcela opačný zájem než žalobce, aniž by měl žalobce možnost tyto podklady zpochybnit. K dotčení vlastnických práv dále odkázal na charakter podstatné části katastrálního území obce Kněžpole jako záplavového území a fakt, že z platného územního plánu plyne, že výrobní areál sousedí těsně s hranicí protipovodňové hráze, v čemž spatřuje potenciální ohrožení vlastnických práv žalobce v případě vzniku záplav, kdy může hrozit poškození jeho majetku či ohrožení zdraví.

7. V druhé části žaloby namítl, že se žalovaný při posouzení okruhu účastníků řízení o umístění a povolení staveb v předmětném výrobním areálu neopodstatněně odchýlil od svého předcházejícího postupu, kdy vlastníky nemovitostí nacházejících se u příjezdové komunikace do areálu, a tedy dotčených dopravou směřující do areálu, za účastníky považoval, k čemuž odkázal na konkrétní řízení před žalovaným ve věcech společností KOVOP a AZ BETON. V tomto spatřoval i porušení zásady legitimního očekávání.
8. Nad rámec těchto námitek poukázal na existenci důvodných pochybností stran toho, že k povolování staveb v rámci výrobního areálu docházelo v rozporu s územním plánem, k čemuž odkázal na rozhodovací praxi zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu. Přiznání účastenství je pro něj zásadní i proto, aby se mohlo následně v důsledku jeho námitek řádně posoudit, zda je předmětná stavba v souladu s územním plánem či nikoliv.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve svém vyjádření popsal povolované změny staveb a dočasné umístění staveb a upozornil na to, že mezi upravovaným objektem stavebníka a rodinným domem žalobce se nachází areály společností KOVOP a AZ BETON a v blízkosti se nachází ještě areál společnosti FYTO. Z toho podle žalovaného plyne, že území je intenzivně podnikatelsky využíváno a vlastníci obydlí musí očekávat rozvoj tohoto území, který může přinést určité vlivy na okolní pozemky. Podle žalovaného nelze s ohledem na umístění stavby a pozemků žalobce hovořit o vlivu navrhované stavby na vlastnická práva žalobce, neboť lze předpokládat velmi nízkou frekvenci jízd nákladních automobilů ve vztahu k tomuto objektu. Dále z předložených hlukových studií vyplývá, že první etapou záměru žalobce nebudou překročeny přípustné hodnoty hluku a vlastnické právo žalobce nebude ovlivněno. K umístění stavby v zátopovém území odkázal žalovaný na riziko žalobce, které je s ohledem na umístění stavby u protipovodňové hráze vyšší než případě vzdálenějších objektů. Zároveň uvedl, že na základě podnětu na přezkum napadeného rozhodnutí bylo v přezkumném řízení vydáno rozhodnutí ze dne 26. 3. 2021, č. j. KUZL

20783/2021, kterým bylo změněno dle § 97 odst. 3 správního řádu napadené rozhodnutí. Tato změna představovala zejména doplnění podmínek, které vyplývaly ze závazného stanoviska odboru stavebního úřadu a životního prostředí Městského úřadu Uherské Hradiště a ve vypuštění veškerých údajů, které se vztahovaly ke stavbě oplocení. Závěrem odkázal na podané odvolání s tím, že žalobce v něm nenamítal nesoulad záměru s územním plánem. Celkově navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

10. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které setrval na svých žalobních námitkách. Zdůraznil polohu svého domu v zátopové oblasti a nelogičnost úvah žalovaného ohledně rizika stavebníka. K přezkumnému řízení uvedl, že činnost správních orgánů odůvodňuje jeho právo hájit svá vlastnická práva, a zdůraznil, že žalovaný do přezkumného řízení nezařadil body, v nichž bylo poukazováno na nerespektování soudních rozsudků, a nebyly uplatněny další aspekty podání, které prokazovaly nezákonnost a měly vést ke zrušení celého řízení. K porušení územního plánu odkázal na to, že v době podání odvolání nebyl obeznámen s rozsudky správních soudů a tuto skutečnost znal ale žalovaný. Žalobci ani nebylo umožněno seznámení se spisem, aby mohl své odvolání odůvodnit v širším kontextu věci. Žalobce proto nevidí důvod, aby k tomuto žalobnímu bodu soud nepřihlédl, neboť se tento bod jeví jako jeden ze zásadních. K tomu odkázal i na skutečnosti, které zjistil až po podání žaloby v souvislosti s rozhodovací praxí krajského soudu. Závěrem uvedl, že aktuálně napadené rozhodnutí, vůči kterému žalobce brojí, není jen pouhým excesem, ale že se jedná o rozsáhlý, dlouhodobý a systematický nezákonný postup žalovaného ve vícero řízeních.

IV. Posouzení věci

11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 51 s. ř. s.
12. Podle § 94k písm. e) stavebního zákona je účastníkem společného územního a stavebního řízení osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.
13. Stran účastenství odkázal žalobce na relevantní judikaturu správních soudů. Zdejší soud nespatřuje důvod odchýlit se od závěru, který uvedl Nejvyšší správní soud např. v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, dle kterého: *„účastenství v územním i stavebním řízení má vždy dvě podmínky; existenci vlastnického nebo věcného práva jako podmínku základní a druhou podmínku, kterou je přímé dotčení existujícího práva. Klíčovým pojmem pro vymezení okruhu účastníků územního i stavebního řízení podle stavebního zákona je přitom pojem přímé dotčení.“* tak, jak na něj Nejvyšší správní soud odkázal v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 162/2014-34 s dovětkem: *„Zároveň je však nutno podotknout, že k závěru o účastenství osoby postačí pouhá možnost dotčení práv. To, zda skutečně k dotčení dojde, či nikoliv, má být až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS).“*

14. Uvedené platí stejně pro stavební nebo územní řízení samostatně, jako i pro společné územní a stavební řízení. Samotný rozsudek ve věci sp. zn. 5 As 67/2008 je součástí dnes již konstantní judikatury správních soudů k vymezení okruhu účastníků řízení ve spojitosti se stavbami.
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, uvedl: „Ve správních řízeních vedených dle stavebního zákona je nezbytné, aby účastník ve svých námitkách uvedl jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj. co vytyká záměru, o němž se vede správní řízení (srovnej § 89 odst. 3 nového stavebního zákona ve vztahu k územnímu řízení). Pokud zákon neklade žádné požadavky na formální rozlišení těchto dvou skupin tvrzení, je tomu tak dozajista i proto, že mohou být obsahově shodná. Stavební úřad je proto povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Teprve je-li tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen ve druhé fázi námitky projednat a rozhodnout o nich (po meritorní stránce). ... Podmínkou účastenství v řízení totiž není a ani nemůže být vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. To vyplývá především ze skutečnosti, že námitky se upínají ke dvěma rozdílným otázkám (účastenství v řízení a vedle toho věcné námitky proti záměru) a že pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námitky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka. ... Stěžovatel však již nijak nevyhodnotil, zda žalobce může být dotčen na svých právech hlukem z dopravy související s dodatečně povolovanou stavbou. I kdyby snad následně dospěl stěžovatel k závěru, že z hlediska dřívějšího materiálního projednání námitky se k této námitce nepřihlíží, nemůže toto vést k odepření účastenství v řízení žalobci. Účastenství tedy ob stojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému. S postavením osoby jakožto účastníka řízení jsou totiž spojena významná procesní práva, v prvé řadě právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy, být přítomen ústnímu jednání. Účastník přitom nemusí svých práv využít, není povinen se vyjádřit (zde např. podat věcnou námitku). Pokud je však účastníkovi účastenství na řízení odepřeno, má tento postup za následek zkrácení na jeho právech. Toto zkrácení nemusí být jen formální, ale může se projevit ve velmi praktické rovině, totiž nemožností efektivní ochrany právní sféry účastníka. S ohledem na nemožnost využití shora uvedených procesních práv tak tomu může kupříkladu v důsledku neschopnosti účastníka uplatnit vůči správnímu orgánu některé argumenty, které jsou zjištělné toliko ze správního spisu, případně neschopnosti zjistit relevantní důvody, které by eventuálně mohly vést k úspěchu v jeho věci, a které by jinak byly bývaly v dispozici účastníka díky využití jeho procesních práv.“
16. Jinak řečeno, účastníkem v rámci této kategorie je jednak ten, kdo bude na svých právech rozhodnutím přímo dotčen, ale i ten, kdo může být (tj. potencialita) na svých právech rozhodnutím přímo dotčen. Skutečnost, že „ve finále“ k takovému dotčení nakonec nedorazí, již nemá z hlediska účastenství žádný význam.
17. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce podal jako jeden z odvolatelů odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Bílovice ze dne 16. 3. 2020 - společnému povolení č. 542/2020, sp. zn. 574/2019/NE, kterým byl ve společném územním a stavebním řízení schválen záměr „Stavební úpravy a nástavby haly č. p. 75 a související objekty.“ V podaném odvolání uvedl, že navyšováním skladových, manipulačních a parkovacích ploch dochází k systematickému zvyšování počtu těžkotonážních vozidel, která projíždí kolem domu žalobce a že již v souvislosti s posuzováním vlivů na životní prostředí u stavby společnosti AZ Beton bylo naměřeno překračování limitů hluku z dopravy a zákon nepřipouští

umístění dalšího potencionálního zdroje hluku do už nadlimitního území. Dále namítl možnost narušení odtokových poměrů v souvislosti se stavbou a zhoršení stavu jejich domu v případě povodně a mj. i neexistenci zákonného napojení stavby na komunikace v obci.

18. Žalovaný podané odvolání jako nepřípustné zamítl. Shodně jako ve vyjádření k žalobě odkázal na charakter území jako intenzivně podnikatelsky využívaného pro výrobu a služby s tím, že vlastníci obydlí musí počítat s tím, že se území bude rozvíjet a mít vliv na jejich pozemky. O vlivu stavby na vlastnické právo žalobce podle žalovaného nelze s ohledem na umístění stavby hovořit a lze předpokládat velmi nízkou frekvenci jízd nákladních automobilů ve vztahu ke stavbě. K hlukové zátěži objektů ve vlastnictví žalobce odkázal na hlukovou studii, která je součástí správního spisu. K ostatním námitkám relativně stručně odkázal na přezkumné řízení ve věci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (jehož ale žalobce nebyl účastníkem) a na to, že obdobné námitky nebyly v tomto přezkumném řízení shledány jako důvodné.
19. Napadené rozhodnutí soud považuje za nezákonné.
20. Prvním a klíčovým důvodem je, že žalovaný namísto prostého hodnocení otázky potenciality zásahu do vlastnických práv žalobce nijak nerozlišoval dvojakou povahu námitek žalobce a námitky ohledně hlukové zátěže, byť stručně, ale zcela konkrétně vypořádal po materiální stránce na základě listin, které jsou součástí správního spisu, s jehož obsahem neměl žalobce možnost se seznámit. Na tomto podkladě dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení žalobci. Odkaz na hlukovou studii a s ní související odhad zatížení objektů žalobce v rovině konkrétní hladiny hluku není nic jiného než materiální vypořádání námitek žalobce ohledně hlukového zatížení jeho objektu.
21. Soud nijak nerozporuje povinnost žalovaného se s námitkami žalobce vypořádat, nicméně pokud tak učiní věcně po materiální stránce, nemůže upřít žalobci právo seznámit se s podklady, na jejichž základě jeho námitky shledává nedůvodnými, nemůže upřít žalobci právo vyjádřit se k takovým podkladům a konečně nemůže upřít žalobci právo podklady pro rozhodnutí, v tomto případě zejména hlukovou studii, relevantně např. jinými důkazními návrhy zpochybnit. K tomu však může dojít pouze v případě, že by byl žalobce účastníkem řízení, a proto musí správní orgán zásadně osobu v takovém postavení jako žalobce připustit do řízení jako účastníka (ledaže lze jím tvrzené vlivy vyloučit již na základě povahy záměru - tj. bez nutnosti činit takové posouzení na základě odborných podkladů obsažených ve spise) a až v daném řízení zkoumat věcně opodstatněnost jeho námitek (včetně případných námitek směřujících proti posudku).
22. Už fakt, že žalobce hodnotil materiálně námitku žalobce na základě listin založených ve správním spise bez možnosti žalobce se s nimi seznámit, tudíž považuje soud za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Samotné materiální hodnocení námitek žalobce ohledně hlukového zatížení nemohlo vést k odepření účastenství v řízení žalobci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, účastenství v řízení samo o sobě nemusí vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému, nicméně způsob, kterým žalovaný v této konkrétní věci postupoval, odňal žalobci jakoukoliv možnost ochrany jeho právní sféry, natož ochrany efektivní.
23. Zároveň ve vztahu k hlukové studii ale nelze opomenout fakt, že žalobce nenamítal pouze dotčení jeho vlastnických práv samotnou stavbou, resp. hlukem spojeným s ní a jejím

provozem, ale kumulativní zátěží s dalšími provozy v daném areálu, což má představovat překážku umístění stavby stavebníka. Této námitce se žalovaný zcela vyhnul, resp. lze dovodit, že závěr o potenciálním dotčení vlastnických práv žalobce vyloučil (z pohledu soudu poměrně lakonickým) konstatováním, že „dané území je intenzivně podnikatelsky užíváno pro výrobu a služby různého charakteru, přičemž osoby, jež jsou vlastníky a zároveň uživateli obydli umístěných relativně nedaleko od takého území, musí očekávat, že toto území se bude postupem času rozvíjet, a že toto rozvíjení může přinést určité vlivy na okolní pozemky.“ Takové konstatování může být do určité míry pravdivé, nicméně je nepřijatelné, aby ze samotné existence výrobního areálu bylo možné dovozovat povinnost vlastníků sousedících pozemků a nemovitostí strpět jakékoliv zásahy do budoucna, aniž by se dokonce mohli v příslušném územním či stavebním řízení k takovým zásahům vůbec vyjádřit. V této souvislosti soud nemůže pominout to, že se v případě objektu žalobce jedná o pozemek a stavbu fakticky na samotné hranici výrobního areálu, tudíž obdobné vyjádření žalovaného musí být ze strany žalobce nutně chápáno jako minimálně přehlíživé.

24. O to patrnější je to v případě dalších námitek, jejichž ani obecnou přípustností se žalovaný nezabýval vůbec. V jejich případě odkázal na to, „že obdobné námitky byly uplatněny již v podnětu na provedení přezkumného řízení“, který podaly zcela jiné subjekty, vlastníci zcela odlišné nemovitosti na zcela odlišných pozemcích. Toto odůvodnění soud nemůže akceptovat už z podstaty věci, neboť se námitkami žalobce, resp. potencialitou dotčení práv žalobce v souvislosti s umístěním stavby v záplavovém území, zhoršením odtokových poměrů a vlivem na stavbu žalobce, ani napojením stavby na komunikace v obci a důsledkům napojení ve vztahu k domu žalobce vůbec nijak *in concreto* nezabýval.
25. V této části je proto žaloba důvodná.
26. Nedůvodné naopak shledal námitky související s odlišným posouzením okruhu účastníků řízení o umístění a povolení staveb v předmětném výrobním areálu v případě konkrétních řízení před žalovaným ve věcech společností KOVOP a AZ BETON. Podle názoru soudu nemohlo vzniknout v této souvislosti legitimní očekávání, že bude účastníkem jiných řízení v daném areálu jen na základě toho, že se vlastníci vzdálenějších pozemků stali účastníky jiných řízení, jelikož legitimní očekávání by mohlo vzniknout, co se účastenství týče, jen v případě shodných okolností, tj. shody uplatněných námitek, resp. důvodů, pro které se vlastníci vzdálenějších staveb stali účastníky řízení ve věcech společností KOVOP a AZ BETON.
27. Co se týče případného souladu s územním plánem, tato otázka může být zodpovězena v navazujícím řízení, ve kterém ji může žalobce uplatnit jako námitku. V případě posuzování souladu návrhu s územním plánem by soud musel přistoupit k věcnému hodnocení návrhu, což není předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro nezákonnost. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zdejší soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl v soudním řízení zastoupen advokátem dle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Této osobě dle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce se sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby a replika žalobce) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 16 342 Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. srpna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu